

Formanden: Der er nu stillet følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet tinget udtaler, at skattelettelser for ansatte indkomster indtil 9 000 kr. bør ydes med 50 pct. af dette års samlede personlige skat til stat, kommune og fælleskommunal udligningsfond for indtægter indtil 5 000 kr. og med en faldende procentsats for indtægter mellem 5 000 og 9 000 kr.,

fortsætter det behandlingen af den foreliggende sag.“

Jeg skal lade dette forslag indgå i forhandlingerne.

Edvard Sørensen: Angående det forslag om motiveret dagsorden, der nu er stillet fra det kommunistiske parti, vil jeg gerne på mit partis vegne henstille til folketingets medlemmer at stemme imod det.

Da vi havde denne sag til første behandling, var det jo vanskeligt at bedømme mulighederne for, hvad der ville komme ud af disse forhandlinger. Der blev fra forskellig side udtalt ønsker om, hvordan den lovgivning, vi her behandler, skulle være, hvordan den finanspolitik, der skulle føres her i landet, skulle være. Finansministeren gav udtryk for, at han var villig til en forhandling på et rimeligt og fornuftigt grundlag, men at han selvfølgelig ikke ville modtage noget diktat fra nogen side, og det er jo klart, at sådan måtte det være; det måtte være det grundlag, man skulle forhandle på, hvis man ville forhandle. Jeg udtalte ved første behandling, at de spørgsmål, vi stod overfor her, var ikke spørgsmål, der alene kom regeringen ved, det var spørgsmål, der vedkom os alle, men regeringen burde føre og vise de veje, vi skulle gå. De forhandlinger, der har været ført, har vist, at man fra fire partiers side erkendte, at disse spørgsmål kom os alle ved, og man har forsøgt at nå igennem til et forlig. Der er opnået et forlig derved, at standpunkterne er bøjet mod hinanden, men som vi hørte fra den socialdemokratiske ordfører for et øjeblik siden, vil forligspartierne hver især forsøge at redagere for, hvilke indrømmelser vi mener at have fået, og også åbent erkende, hvor vi har måttet bøje af.

Tager vi spørgsmålet om Marshallpengene, er stillingen den, at vi fra venstres side ønskede, at disse penge i deres helhed skulle afskrives på statens reguleringskonto. Det er ikke lykkedes for os at få det igennem. Vi måtte bøje os for det ønske, der var om, at nogle af disse penge skulle gå ind i en fond, der kunne bruges til visse genopbygningsopgaver indenfor produktionen, men

når disse penge kommer tilbage efter udlåsterterminerne, som formentlig bliver ret korte, vel fra 5 til 15 år, skal også de afskrives på statens reguleringskonto med de renter, beløbet har givet i denne tid. Man kan altså sige det på den måde, at vi har opnået det, vi ønskede: at samtlige Marshallpenge, der er givet som gave til Danmark, skal afskrives på statens reguleringskonto.

Vi har også drøftet og er enedes om den måde, hvorpå denne opbygningsfond, eller hvad man nu vil kalde den, skulle finansieres, de formål, hvortil pengene skulle gå, og de vilkår, der skulle stilles. Man er enedes om, at den rente, der skal betales, skal sættes i forhold til den til enhver tid gældende almindelige lånerente og må normalt ikke overstige den rente, staten betaler for lån med tilsvarende løbetid. Det, vi havde ønsket, var, at de penge, der var nødvendige til genopbygning af produktionen, skulle gå ud gennem de normale kanaler, således som jeg omtalte ved første behandling. Det bliver efter forliget statslån, men det bliver statslån ikke til en politisk fastsat rente, som nogle af de forslag, vi har set, gik ud på, men til en rente, der står i forhold til den til enhver tid gældende almindelige lånerente og normalt ikke må overstige den rente, staten betaler for lån af tilsvarende løbetid. Nu ved vi, at der skal optages statslån, og man kan allerede i bladene se lidt om, hvilke rentesatser der bliver tale om, og det viser sig tydeligt og klart, at den rentesats, der var fastsat i visse af de forslag, der var fremme, ikke kan holde, selvom staten optager kortfristede lån. Det er også lykkedes i udvalget at samle et flertal om at optage statslån for derigennem at afvikle nogle af de store overtræk på nationalbanken, som staten har foretaget, men selv med disse statslån føler vi os ikke sikre på, selvom vi i øjeblikket ikke kan komme videre, at det er tilstrækkeligt. Man må følge udviklingen her, og hvis der igen bliver store overtræk, der kan medføre forøget inflation, ønsker vi fra vor side, at disse overtræk også bliver ombyttet med lån.

Et andet spørgsmål, som i meget stærk grad har optaget forhandlingerne både i udvalget og også ved behandlingen her i salen, er hele rabatfordelingen. Vi havde ønsket, at rabatfordelingen kunne have været afviklet over skatterne, men vi måtte erkende, at hvis vi fastholdt det standpunkt under den forudsætning, at vi kunne få det igennem, hvad vi ikke kunne, ville det have betydet, at adskillige, der i dag får rabatkort på grund af den lave skat, de betaler, ikke kunne udnytte dem. Derfor gik vi ind i en